

започнахъ да го люшкамъ съ всичката си сила и да го блъскамъ съ юмруци. Той, както правѣше винаги, не се защищаваше, но започна да вика колкото му гласъ държи.

Притекоха се нѣколко войника и стражари. Но азъ никого не виждахъ и не чувахъ и продължавахъ да блъскамъ съ юмруци противника си. Но въ това време се яви ново лице, което изведнажъ измѣни работата не въ моя полза.

Директорътъ на Уенъ-Хио-Кунгъ, първокласенъ мандаринъ, обикаляше въ това време двореца съ свитата си отъ войници и стражари. Привлѣченъ отъ шума, той приближи до насъ и ме завари на мѣстопрестѣплението.

— Какво е това! — извика той. — Кандидатъ бие преписвачъ . . . Двадесетъ пръчки!

Войниците ме сграбчиха, наведоха ме къмъ земята и ми удариха двадесетъ пръчки.

Тзинъ се радваше. Той клатѣше глава въ знакъ на одобрение и като че искаше да ми каже: „Дойде и твоятъ редъ да опиташъ пръчката, миличъкъ“.

Когато наказанието се свърши, позволиха ми да стана. Поклонихъ се на мандарина, както предписваха правилата и искахъ да си отида. Тзинъ сжщо нѣмаше смѣтка да продължи прекжснатия разговоръ и се запжти къмъ вратата. Но мандаринътъ ни спрѣ.

— А сега, — каза той, — кажете ми, коя е причината за скарването ви и за нарушаване тишината въ Уенъ-Хио-Кунгъ.

Разправихъ всичко.

Директора се обърна къмъ Тзина и му зададе нѣколко въпроса. Тзинъ не се признаваше за